

Ændringsforslagene nr. 1 og 2; § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Københavns universitets placering og universitetscentre.

(Lovforslaget (nr. 60) findes i tillæg A, sp. 1145, fremsættelsen i tidenden sp. 1644).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om udbygningen af Odense universitetscenter.

(Lovforslaget (nr. 66) findes i tillæg A, sp. 1289, fremsættelsen i tidenden sp. 1685).

Lovforslagene sættes til forhandling.

K. B. Andersen: Så skal vi altså til at drøfte universiteter igen. Undervisningsministeren har for tredje gang fremsat universitetsforslag til debat her i tinget, og de tre forslags forskellige titler siger noget ganske interessant om udviklingen i denne sag. Det første forslag fra marts 1968 hed forslag til lov om universiteternes udbygning. Det var det, der kun tog de tre bestående universiteter med og skød de nye centre ud i en uvis fremtid. Forslag nr. 2, altså forslaget fra marts 1969, bærer overskriften forslag til lov om centre for højere uddannelser og Københavns universitets placering. Hermed var København placeret på en særlig fremtrædende måde. Københavns universitets meget betydelige problemer kunne og kan nok begrunde en særlig opmærksomhed, men det skulle under behandlingen af forslaget tydeligt vise sig, at ministerens horisont var meget begrænset, nøjere bestemt til godt en snes kilometer på den anden side Valby Bakke. Og så det nu frem-

satte forslag, det tredje forslag, har fået titlen: Lov om Københavns universitets placering og universitetscentre. Nu er København altså placeret i spidsen, og alt andet er bare på slæbetov. Vi må af mange grunde håbe, at lovforslaget bliver færdigbehandlet i denne samling. Ved en fjerde fremsættelse vil lovforslaget, hvis undervisningsministeren følger sin linje videre frem, komme til at hedde Lov om Københavns universitet, hverken mere eller mindre.

Forhåbentlig bliver der i de kommende måneder tid til ud over universitetsplaceringen også at debattere og grundigt arbejde med centertankerne. Ministeren giver i sin fremsættelsestale et oplæg til en sådan debat. Ministeren forklarer heri, at grunden til, at betegnelsen centre for højere uddannelser er erstattet med betegnelsen universitetscentre, er, at centrene netop ikke alene skal omfatte uddannelser på universitetsniveau. Denne forklaring fra ministerens side kan ikke undgå af skabe megen forvirring, men det afgørende er selvfølgelig, at vi nu får drøftelsen om, hvordan fremtidens uddannelsescentre skal se ud, hvad de skal indeholde, hvordan de skal styres, og mange flere spørgsmål, som trænger sig mindst lige så stærkt på som spørgsmålet om centrenes placering.

I denne sammenhæng må vi også drøfte, hvordan vi undgår, at fremtidens universiteter i lige så høj grad som fortidens — som jeg havde nær sagt også er nutidens — bliver stater i staten både i forhold til det omgivende samfund og til andre uddannelsesinstitutioner ud over de rent grundlæggende uddannelser.

Vi må i denne sammenhæng også drøfte det spørgsmål, som ministeren for en uges tid siden har betegnet som et lille problem, men som nu ikke er så lille endda, nemlig spørgsmålet om, hvordan vi nærmer os det åbne universitet, hvortil adgang ikke er begrænset af et ganske bestemt forudgående uddannelsesforløb, men hvor man blander sig mindre i, hvor de uddannelsessøgende af alle aldre har deres forudsætninger fra, bare de har dem. Der arbejdes i mange lande med tanker af den art, herhjemme er bl. a. AOF virksom på feltet, og der er af flere af universitetets lærere udtrykt interesse for planerne.

Vi må i udvalget bl. a. have materiale om